

Coming out - výpověď gaye

Text 6.1.A

V žádném případě není lehké být „jiný“. Není snadné přiznat si a říct nahlas: „Jsem gay.“ A co teprve rodičům! Jenže měli by to vědět. I když je utrpení, vidět je neinformované, nepřipravené, tápající. Když nevědí, co mají říct.

Moji rodiče naštěstí ten „nápor pravdy“ vydrželi. Mám takový pocit, že **7. srpna 1997** jsem se pro ně podruhé narodil. Každý porod bolí, ale stálo to za to. A kdybych měl na vybranou, udělal bych to znovu. **Být sám sebou je jediná cesta k tomu být člověkem a jako člověk žít.**

Říct, nebo neříct pravdu o sobě? Žít ve lži? Jak by ses zachoval(a) ty? Možná jsem šílenec, ale jsem v pohodě, a proto to řeknu zítra (7. 8. 1997). Jsem sám a budu na to sám, ale přežijou to, nic jiného jim nezbyvá. Často mi mamka říkala, že ošklivá pravda je lepší než sebebezčí lež. Nechci a nebudu lhát. Nestydím se za to, kdo jsem. Stydět by se měli ti, kteří to nepochopí.

Kdo mě nemá rád, nebude mě mít rád ani jako gaye. Kdo se mnou dosud mluvil a přestane mě nyní akceptovat, nebral mě nikdy. **Od slov je k činům někdy dlouhá cesta. Jsem na konci a bolí mě nohy.**

Již cestou z prázdninové brigády jsem přemýšlel, jak na to. Asi mi nebudete věřit, ale celou cestu jsem se usmíval. Přišlo mi to, co udělám, strašně komický. Není přece zvykem, aby děti seznamovaly rodiče se svou citovou orientací. Bylo by legrační, kdyby každý chlapec uspořádal rodinnou hostinu, sešlost nebo poradku, na které by prohlásil, že je heterosexuál.

Do schodů se mi šlo už hůře. – Byl u nás výjimečně klid. Bratr byl u kamaráda, mamka v křesle a taťka na pohovce. Klidný, i když ve tváři trochu křečovitý, jsem usedl do křesla. Digitálky ukazovaly 17.56. Říkám si: „Ještě čtyři minuty a pak to řeknu.“ – Mezitím se vedly rodinné řeči o ničem. Navrhl jsem, že udělám kávu. Sedli jsme si. Mamka začala jíst. – „Komplikace, sakra,“ pomyslel jsem si při pohledu, jak klidně jí. Počkal jsem, až dojí. Teď už mi bylo opravdu špatně. Možná jsem zbledl, nevím, pamatuju si jenom intenzivní tlukot srdce. Buch buch buch.

„Mami, víš, jak jsem říkal, že až přijde čas, tak ti něco řeknu? Tak teď nastal ten čas. Bude to ale něco hrozného.“ Mamka: „Ježíši, ty už nechceš studovat?“ – „Nemá to cenu, to bys neuhádla.“ – Jak mi později prozradila, myslela si, že se musím ženit. – „Já jsem totiž na kluky.“

„Proboha!“ rozbřechla se. „Proč nás bůh tak trestá?“ Vypadala velmi infarktózně. Proto všechny předem varuju, řekněte to radši dřív, nebo rodiče, obvykle matky, ten infarkt opravdu dostanou.

Coming out - výpověď gaye

„Musel jsem vám to říct. Vždycky říkalias, že je lepší ošklivá pravda než hezká lež.“ „Petříčku,“ pokračovala mamka s brekem: „A nedá se to změnit? A jak jsi na to přišel?“ Držela se za srdce a brečela. – Následovaly otázky jako z učebnice o coming outu: „A víš to jistě? Ani doktor ti nepomůže? Co budeme dělat? Jak to bude vypadat, když si budeš vodit domů kluky? Co řeknem lidem, až se budou ptát, proč se neženíš?“ – „V devatenácti?“ – „Kdo to ví? Kdo za to může? Jak se to stalo? Proč?“ Mamka neustále brečela. Hrůza!

Taťka jen mlčel, je klidás (díky bohu). Nebral to tragicky. Tvářil se jako obvykle. Normálka. Žádný údiv, reakce, nic. Klídek. Samotného mě to překvapilo. V duchu jsem si říkal, jak to že taky neděláš kravál? Záleží ti na mně vůbec?

O.K. Aspoň ten mi to nekomplikoval. – Máma brečela. Taťka říkal, ať nebrečí, že ten infarkt opravdu dostane.

Mamka začala mít otázky...

„A kdo se bude o tebe starat? Kdo ti bude vařit, prát? Kdo tě bude čekat v noci s teplou večeří?“ Nějak nechápala, že holek, který čekaj na manžela s teplou večeří, od dob její svatby poněkud ubylo. „Bude čekat kluk,“ odpověděl jsem. Neakceptovala to. Pořád mě litovala. Říkala, že to nepřežije. Nechápala, že nestojím o její lítost. Chci, aby mě přijali. Teprve teď se stanu jejich synem. Předtím jsem byl dítě.

Zoufale jsem vysvětloval, že není čeho litovat. Pomůžou mi jenom, když budou zdraví a budou mě tolerovat. „Ale co když narazíš na nějakýho zlýho člověka a co nemoci?“ „To se mi může stát, stejně jako ostatním,“ řekl jsem. Následoval krátký seznam lidí, kteří to o mně už vědí.

Díky internetu můžete být u mého coming outu. Sedím tu a píšu. Mamka asi nemůže usnout. Taťku jsem poprosil, aby ji uklidnil. Začínám si plně uvědomovat výhody dnešního dne. Je krásný nelhat. V budoucnu nebudu muset vymýšlet kostrbaté, nepravděpodobné příběhy o tom, jak někam jedu, s kým jsem, co budu dělat, o čem budeme mluvit. Teď už se nebudou ptát, co měla která holka na sobě. Stejně jsem si to nikdy nepamatoval. Nebudou mít „otravný“ řeči u televize, která z dívek je hezčí. Nebudou se ptát na můj oblíbený typ. A nevýhody? Ty si uvědomím asi později. Ale teď se cítím volný. Spadla ze mne všechna tíha. Jako bych se znovu narodil.

